

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Mercatoris in pauperes liberalitas compensata; illiberalitas punita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

cessarium occidi sineret. Huic Ouyedus respondit: *Sine, fili, eum, cedi atq, distribui: quippe cras mane Deus alium bouem providebit.* Vaticinio euentus respondit. Intellexit enim nobilis quidem Patris charitatem pariter ac necessitatem, tantoque benignissimæ liberalitatis in pauperrimo Patriarcha exemplo permotus, ad eum quadraginta boues, pecudésque alias octoginta, præter alium com meatum, misit; quibus inopinatò auctus, in plures potuit alendos esse liberalis.

Sic Deus submisit, nõ tantum homini Religioso, sed etiã omnis generis hominibus extra Religionem degentibus, per Religiosum, festiuas epulas. Et quod mirum est, qui ad eum confluebant, nõ ad dandam, sed ad accipiendam eleemosynam confluere videbantur; cum tamen non accipiendi, sed dandi animo uerent, qui non ipsi erant indigentes. Illud etiam illustre est. Compluti erat quidam pius ac copiosus mercator, Matthæus Pontanus, apud quem acceptas eleemosynas Franciscus deponere solebat, ut reciperet, si proximi id indigentia postularet. Quodam difficili año, & penuria rerum ingenti pressis hominibus nosocomioq; infirmis redundante, tantum à thesaurario suo argenti acceperat, ut nõ solùm fiscum proprium exhauriret, verum etiam mutuum à mercatore peteret, fide Pueri IESV, in cautionem accepti, datã. Omnia mercator in rationes inferebat diligentissimè. Tandem reperit se Franciscus millenorum ducatorum debitorem; nec teritus, in dies debita augebat, mercatorque petenti diu dabat; donec, mala cogitatione animum subeunte, vnde soluendo esset, capit dubitare. Redeunti ergo atque iterum petenti Francisco dixit: Vnde tot nomina expunges, Frater? quis tibi tantam pecuniã summam promisit? Nemo, inquit, Franciscus, sed habeo bonum fideiussorem Puerum IESVM; qui me non deseret. Hoc responsum ubi ad amicos retulit mercator, derisui habitus est, ut qui se verbis sineret lactari, propriamque familiam ac liberos in extremam conijceret necessitatem, eique argentum suum concederet, cui, præter peram, fundus nullus erat. His talibus sarcasmis exacerbatus Matthæus, redeunti, pro mutuo, Francisco, negauit se deinceps quidquam daturum; datis utique iam abunde depauperatum despoliatumque. Abijt vacua manu Franciscus, & Pueri IESV necessitatem suam exposuit, à quo missus est, aliũ patronum quærere. Quæsivit, & inuenit alium mercatorem.

IX.

In l. 2. c. 4.
vita Fran-
cisci à Pue-
ro IESV.

Rodricum Nunnez, à quo æquè ac à priore omnia liberaliter accepit. Interim ex quo à Matthæo repulsus est Franciscus, cum Francisco etiam omnis fortuna abiit. Nihil in taberna ampliùs vendebatur; nec, quæ debita fuerunt, extorqueri poterant, silebat negotiatio, cessabant lucra, nulla in domo prosperitas, nulla in domesticis sanitas. Ipse Matthæus inquietus & conturbatus, quasi mente videbatur excidisse. Usque adeò damnosum est, lucro nimis inhiare; & parcum esse erga Deum, est opes profligare. Quod cum agnosceret Matthæus, Franciscum iam ultro conuenit, dixitque, vt, solito more, pro mutuo ad se rediret, se & sua omnia deinceps fore in illius, & Pueri IESV potestate. Quod vbi factum, & lucrari mercator iterum cæpit, & pauperum procurator, acceptis largissimis eleemosynis, intra mensem, debitum omne dissoluit, adeò, vt etiam centum coronatorum summa superesset. Videant hîc mercatores, discant magnates, vnde possint opulescere; neque cum nostris Politicis existiment, se rem aucturos, dum minuunt sumptus in pauperes & Ecclesiam faciendos. Discant hinc ipsi pauperes, Dei curam etiam ad eos alendos extendi, qui extra religionem religiosè viuunt. Quisquis Deo viuit, Deo fidat; cuius verbum est: *Si volueritis, & audieritis me, bona terra comedetis.*

Isa. I. 19.

X.

Ne longum faciam, complura alia omitto, quæ Francisco huic, in hoc genere, acciderunt; illud tribus verbis perstringam potiùs, quàm dicam, eum, si spem suam in Principibus posuisset, nec totum se in Dei manum tradidisset, nihil impetrasse, opis. Quare cum Sabaudus cum Catharina Austriæ infantissa matrimonium initurus Madritum venisset, & eodem venienti Francisco multa promisisset; Madrito discessit, Francisci oblitus; qui iam Complutum redierat, pecuniæ accipiendæ cura alij demandata. Quare moestus Franciscus, ad Puerulum suum IESVM confugit, atque in sinum eius querelas deposuit, didicitque, ideò nihil se accepisse, quia carnem brachium suum posuisset. Quàm primùm ergò posthac constituit, in solo Deo fiduciam omnem collocare, adfuit à Sabaudo cursor, qui liberali sanè eleemosyna in pauperes assignata eum subleuauit. O mortales, quid speratis in Principibus! in Deo sperate, & *bona terra comedetis.* In promissis veritatis, ait D. Hieronymus, *nemo dubitet. Sit homo qui esse debet, & mox addentur ei omnia.* Non est autem homo, qui esse debet, si in

S. Hieron. in
c. 6. Matth.

Deo